

рачки, каквито никога не е виждалъ. Той простира ржка къмъ най-близката, а тя като жива се дърпа, за да я не похване. Навежда се да земе друга — и тя сжщо оживява и се отдръпва. Простира ржка къмъ трета, къмъ четвърта, и тѣ сжщо бѣгатъ отъ него. И почва Стефчо да ги гони, тѣ все подлитатъ като птички и се отдалечаватъ. Чудно му се виждаше и странно — дори го достраша. Ненадѣйно отъ вѣнъ отъ тъмното се подава къмъ него толкова голѣма ржка, че прѣститѣ ѝ бѣха дълги и дебели като търби на печка. И черна и страшна бѣше тая ржка. Ноктитѣ ѝ голѣми и остри като тѣсли. Бавно се пружава тая ржка и се насочва къмъ Стефчо да го сграбчи. Ужасъ го обзема, но езикътъ му е сдървенъ, устата му е занѣмѣла — не може да изплаче, да повика майка си, която работи въ съсѣдната стая и пѣе. Чудно нѣщо! Толкова е близу майка му и не може да му помогне! Ржката е вече съвсѣмъ близу до него. Той я усѣща. Студена е като ледъ. Въ мигъ тя го сграбчува, и той се топи отъ страхъ, онѣмѣлъ и замръзналъ. Пробужда се и се спасява — потѣналъ въ потъ.

Обръща се на друга страна. Нѣщо го бode въ бузата. Пипа — голѣмъ прѣдметъ. Навѣнъ се зазоряваше. Стефчо става, щрака ламбата и що да види: — до възглавницата му подарѣкъ единъ голѣмъ барабанъ — шаренъ и лѣскавъ — да му се ненагледашъ. Стефчо забрави страшния сънъ, възкликна отъ радостъ и подскочи. Грабна барабана, окачи го на врата си и почна тѣй силно да бие, че дори той се стрѣсна. Пробуди се и Тинка на съсѣдното легло. На възглавницата ѝ кукла чудно облѣчена, голѣма колкото нея. Скоро цѣлата кжща се дигна на кракъ. Въ това врѣме се върнаха родителитѣ отъ черква.

Коледното утро бѣше слънчево, сухо и топло.

Василъ Узуновъ.